

Mese?

Álom?

vagy Valóság?

SZINES FILM!

Münchhausen és Cagliostro
(Hans Albers és Ferd. Marian)

MÜNCHHAUSEN

az UFA

jubiláris szines filmje.

Rendező: BAKY JÓZSEF

Katalin cárnő
(Brigitte Horney)

Münchhausen a holdban
(Hans Albers és Hermann Speelmans)

Bemutató:
AUGUSZTUS 5.

Forgalomba

hozza:

MAGYAR

film

SZERKESZTI *Matolay K. Ferenc*

FILMKAMARAI SZAKLAP
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VII., Erzsébet-körút 13. IV. emelet.
Tel.: 420-796, 426-576. Postatakarékp. csekkasz.: 15410.
Előfizetési ár: egy évre 35 pengő, félévre 18 pengő.

V. ÉVFOLYAM 31. SZÁM — MEGJELNIK MINDEN SZERDÁN — BUDAPEST, 1943. AUGUSZTUS HÓ 4

MIÉRT NEM GYÁRTUNK TÖRTÉNELMI FILMEKET?

A sajtó ismételten szóváltette, hogy Magyarországon nem gyártanak történelmi filmeket s általában ezt rójják fel, mint legnagyobb hibáját a magyar filmgyártásnak. Legutóbb az »Uj Magyarországnak« augusztus 1-i számában Vajta Ferenc leszi szóvá, ezt s többek között ezeket írja:

— Ismét csak azt kérdezzük, amit az elmúlt esztendőben is hiába kérünk: miért nem gyártottak máig sem történelmi filmet, miért nem viszik a magyar mult legnagyobb alakjait a mozik vásznára, hogy e tovatúnt korok és vezérek példájából a mai magyarság is tanulhasson. Igen, miért nem láttuk az elmúlt esztendőben sem a magyar szabadságharc történelmét, a kuruc idők végzetes harcait, a pesti mozik vásznán, miért nem készítették el a 18-as magyar összeomlás megdöbbentő képét, hiszen az egész magyar sajtó kérte már e témák feldolgozását.

Erre a kérdésre ugyancsak egy cikk ismétlésével felelhetek, mert hiszen milderre vonatkozóan a választ már régesrég megadtam, amikor a magyar filmgyártás multévi gondjaival és jövő évi kívánságaival sorozatos cikkekben foglalkoztam. Előljáróban meg kell állapítani — mint ezt már több ízben hangoztattam —, hogy magyar történelmi filmeket nemcsak Magyarországon, de Európában sehol sem készítenek állami támogatás nélkül. A történelmi filmek olyan összegekbe kerülnek, amelyeket a magyar filmpiac nem bír el, egyszerűen azért nem, mert a költségeket nem képes a film behozni. A magyar mozgóképszínházak bevételi lehetőségének van egy felső határa, s azt kitolni, a jövedelmeket fokozni semmiféle filmmel nem lehet.

Most készül pl. a »Rákóczi nőtája« c. film, amely több, mint 700.000 pengő gyártási költséget fog felemészteni. Olyan vállalkozás ez, amelyre magáncég nem képes. A 700.000 pengős gyártási költség olyan összeg, amelyet eddig egyetlen film sem tudott behozni, a bel-

földi és külföldi bevételeket együttesen számítva sem.

Meg kell azonban azt is említeni, hogy a magyar történelmi tárgyú filmeknek külföldön sokkal kisebb az eladási lehetősége, mint az egyéb filmeknek. Ezzel kapcsolatban annakidején egyik cikkemben az alábbiakat írtam.

A magyar kosztümös film és a külföld

A külföld egyrészt nem ismeri a magyar történelmet s ezért nem is érdekli, másrészt az olaszok annyi hatalmas kiállítású kosztümös filmet gyártanak, hogy elárasztják vele az egész világot. Ezek mellett csak hasonlóan nagy kiállítású, óriási tömegeket mozgató alkotásokkal jelenkezhetnénk versenytársként a piacon.

Németország például még nem vett meg egyetlen történelmi tárgyú magyar filmet sem (mást is keveset), mert arra hivatkoztak, hogy a magyar történelem ismeretlensége érdektelenné teszi a filmet, s ezen felül az olaszoktól annyi nagy történelmi filmet kapnak, hogy fel sem tudna venni piacuk még egy ilyen többletet. Kiállítás-

ban természetesen szintén nem tudunk versenyezni az olaszokkal vagy németekkel, hiszen a belföldi bevételek különbsége olyan óriási, amikor nálunk csak 750 mozi van, Olaszországban pedig több, mint 5000 és Németországban több, mint 8000. Ennek a két baráti nagy államnak külföldi piaca is mérhetetlenül nagyobb, mint a miénk, s ennek ellenére az olasz és német filmgyártás állami támogatásban részesül, a nagy történelmi filmek pedig a rendes támogatáson felül további komoly anyagi segítséget kapnak. Csakis így lehetséges olyan hatalmas történelmi filmek előállítása, amelyeket a német és olasz filmgyártás produkált az elmúlt esztendőben.

Néhány beszélő példa

A nemrégén nálunk is bemutatott *Bengázi* című olasz film pengőben számítva körülbelül egymillióba került, tehát nem is volt drága. Láttunk már olyan olasz történelmi filmet is, amely ennek háromszorosába került, mint a *Scipió Africanus*. A német nagy történelmi filmek ennél is nagyobb összegeket emésztenek fel, s a szegény magyar filmgyártók minden jószándékuk mellett is alig merész-

gős költség fölé, mert különben végveszélybe sodródnak.

Multkoriban lelkesen beszélt egy ismerősöm arról, hogy egy külföldi filmen milyen remek csatajeleneteket látott s főként a nagy lovasroham fogta meg.

— Látod, ilyeneket kellene csinálni a magyar filmekben is — mondotta —, akkor nem mondanák, hogy szegényesek. És végeredményben nem lehet olyan nagy dolog

ilyen jelenetet forgatni, hiszen az egész kint készül valami mezőn.

Az említett csatajelenetekben alig ötezer ember vett részt és körülbelül kétezer ló. A felvételek legalább három forgatási napot vettek igénybe.

Számítsunk csak úgy felületesen, hogy mindez mibe kerül. Ötezer statisztista (nem is számítom a beszélő színészek és főszereplők gázsiját) három napra egyenként 20 pengőjével, 15.000×20 P-t, vagyis *csekély 300.000 pengőt jelent, ami egy teljes magyar film előállítási költsége.* Hol van még a lovak bérleti díja, a kisegítő személyzet napi díja, az utazási költségek és az a sokminden, ami még ehhez tartozik? Nem is beszélek arról, hogy nálunk ötezer főnyi statisztériát elő se lehetne teremteni, s hol talállok megfelelő számú fodrászt és öltöztetőt? Hogy ezen felül a ruhák mibe kerülnének és mennyi filmnyersanyag fogyna el, arra jobb nem is gondolni!

De itt egy másik példa.

Egyik kiváló kritikus erősen kifogásolta az egyik magyar filmet, hogy a középkorban játszódó esté-

lyen *kétféle széket* látott, holott stílus szempontjából mind egyfajta-nak kellett volna lenni. A gyártó magyarázgatta, hogy *sehol sem lehetett kapni 80 egyforma stílszéket*, mert a bútorkereskedésben nincs, több főúri kastélyban is próbálkoztak, de tulajdonosaik nem voltak hajlandók segítségre lenni. Végül hát kénytelenek voltak kétféle széket tenni a díszletbe.

— Ha nem lehetett kapni kölcsönbe, akkor csináltatni kellett volna nyolcvan egyforma széket — mondotta könnyedén a kritikus.

Tényleg milyen egyszerű! Nyolcvan ilyen kárpitozott szék alig került volna darabonként 150–200 P-be, vagyis az egész *12–16 ezer pengőbe.* Hol vannak még a többi bútorok és maga a díszlet? *Egy magyar film díszletre és bútorra együttesen nem költött el többet 50–60 ezer pengőnél.*

Számtalan hasonló plédát lehetne felsorolni, de azt hiszem, ez a kettő is eléggé megvilágítja mennyire nincs igazuk a magyar filmeket minduntalan lenézően kritizálóknak.

Írók és forgatókönyv-írók

A témák tekintetében bizony egyelőre le kell mondanunk a történelmi filmekről, pedig nem volt még olyan újdonsült magyar gyártó, aki ne azon kezdte volna, hogy ő megcsinálja majd a nagy Attila, Mátyás vagy Rákóczi filmet. *Toldi már legalább 6–8 éve kísért* és legalább három kész forgatókönyv kalandozik egyik cégtől a másikig, de a mai viszonyok és bevételi lehetőségek mellett nem lesz belőle film soha. A nyersanyag mai korlátozott fogyasztási lehetősége még mindezen felül is lehetetlenné teszi nagyobb szabású magyar film készítését.

Bizony, *egyelőre egyszerű, kevés szereplővel és nem nagy kiállítással készülő filmek gyártásával kell megelégednünk.* És a témák kiválasztásánál ez a körülmény játssza a legnagyobb szerepet. Sajnos, nemcsak azt kell mérlegelni, vajjon a téma megfelel-e filmre, hanem *ki kell számítani az anyagi lehetőségeket is.* Hány gyönyörű terv bukott meg a kérlelhetetlen számokon!

És most lássuk a forgatókönyvek kérdését.

Szomorúan kell megállapítanom, hogy *a magyar írókat terheli elsősorban a felelősség azért, hogy olyan sok művészietlen forgató-*

könyv készült a multban. A filmgyártókat ezen a téren — még a magyar filmgyártás zsidómegszállításának idejét is beleértve — sokkal kevesebb mulasztás terheli. Az utóbbi időben már akad néhány jónévű író, aki *leereszkedik* a forgatókönyv íráshoz. Ezt a munkát ugyanis íróink egyik fele *«alantas»* foglalkozásnak tekintette, másik fele pedig *írt forgatókönyvet anélkül, hogy értett volna hozzá,* s amikor a forgatásra teljesen alkalmatlan könyvet átdolgoztatták, halálosan megsértődött.

Ott volt a baj, hogy íróink legfeljebb a moziba voltak hajlandók

elmenni, de *nem vették maguknak a fáradságot, hogy kimenjenek a gyárba is, ahol a filmkészítés technikai fogásait és a forgatókönyv írásához elengedhetetlenül szükséges alapismereteket megszerették volna.* Magam legalább húsz író barátomat kértem, hogy jöjjenek ki filmfelvételhez úgy, hogy megkapják a készülő film forgatókönyvét, olvassák azt el, aztán jöjjenek be a műterembe és nézzék meg, hogy a forgatókönyvben megírt különböző jeleneteket miként veszik fel, hogyan vetítésében stb. Szóval azt akartam elérni, hogy a tehetséges magyar írók járják ki a filmgyártás iskoláját, ami nélkül forgatókönyvíró el sem képzelhető.

A felkért írók közül *összesen négy jelent meg a gyárban.* Ezek közül kettő rövid néhány órás álldogálás után elment és többé nem jött vissza, egy még másnap is kijött, aztán többé felé se nézett a filmgyárnak. *Egyetlen olyan író akadt, aki egy film forgatását csaknem teljesen végignézte* s így már szerezhetett némi tapasztalatot. Végtelenül boldog voltam hogy találtam ilyen fehér hollót és mármár reménykedtem: új forgatókönyvírókat sikerült találnom. De egy napon elém állt és közölte: annyira megtanult már mindent, hogy *most már rendezni szeretne és nem könyvet írni.*

*

Sajnálom, hogy ismétlésekbe kell állandóan bocsátkoznom ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban, azonban miután a magyar történelmi filmek követelése ugyancsak folytonos ismétlésként hangzik el valósággal naponként, én sem tehetek másként, mint, hogy régi cikkeimből idézek.

BEMUTATÓFILMSZÍNHÁZAK MŰSORA

ÁTRIUM	Orientexpress	VII. 23-tól	Déliabáb
CORVIN	Külvárosi órszoba	VII. 28-tól	Léna
DEÁK	Orientexpress	VII. 22-től	Déliabáb
FORUM	Végzetes találkozás	VIII. 5-től	Esperia
KASZINO	Orientexpress	VII. 22-től	Déliabáb
KORZÓ	Nyári szünet		
NEMZETI APOLLÓ	Külvárosi órszoba	VII. 26-tól	Léna
OMNIA	Nyári szünet		
RADIUS	Körhinta	VIII. 5-től	Mester
SCALA	A százarcú ember	VIII. 5-től	Jupiter
SZITTYA	Külvárosi órszoba	VII. 26-tól	Léna
URÁNIA	Egy szerelmes nyár	VIII. 5-től	UFA

BORIS BOROZANOFF

a második magyar-bolgár filmről

A bolgár-magyar kapcsolatok újabb állomását jelenti az a körülmény, hogy a közeli hetekben Bulgáriában elkezdik a második bolgár-magyar film forgatását. Minden valószínűség szerint már augusztus második felében, mintegy harminctagú magyar művészgárda utazik le Bulgáriába. A film az ország legszebb helyein készül el, így a fővároson Szófián kívül, a Fekete-tenger partján és az ősrégi Rillai kolostor festői környezetében veszik fel a különféle felvételeket.

A film, amelynek egyelőre még nevet nem adtak a gyártásban érdekelttek, a szófiai *Bulgarsko Delo* és a magyar *Turán* filmvállalat produkciójában készül el. A tárgyalások még 1942. szeptemberében megindultak a két ország említett filmvállalatai között. Akkor a tárgyalásokon résztvettek *Tóbiás Kornél dr.*, miniszteri osztálytanácsos, *Agotai Károly* a *Turán* filmvállalat tulajdonosa, továbbá *Karan Alimtrov* a bolgár nemzeti propaganda bizottság osztályvezetője és *Slavko Burdov* a *Bulgarsko Delo* elnöke. Hónapokig tartó és a legapróbb részletekre kiterjedő megbeszélések után a napokban jutott el a film gyártása a megvalósulás stádiumába.

Az utolsó simításokon szalonjai *Kiss Miklós* gyártásvezető és *Bán Frigyes* rendező dolgoznak, a jelenleg Budapesten tartózkodó *Boris Borozanoff* bolgár rendezővel, így semmi sem állja majd útját a film közeli forgatásának.

A filmet, amely bájos szerelmi történetet elevenít meg, *Bán Károly* és *Nikola Bomuscseff* írták, míg a forgatókönyvet *Timár Kató*, több nagysikerű film forgatókönyvírója, csinálta. A majdnem félmillió pengős költséggel készülő film sikerét az elismert magyar rendező: *Bán Frigyes* kívül *Boris Borozanoff* munkája is biztosítja.

Boris Borozanoff egyébként nemcsak, mint filmrendező ismert személyiség hazájában, hanem mint a szófiai nemzeti színház tagja, közkedvelt színművész is. Ő maga eddig már számos nagysikerű filmkönyvet, azonkívül több bulgár

operett librettót írt. A *Bulgarsko Delo* házi rendezője, filmjeivel külföld előtt is ismertté tette a nevét.

A *Gellért*-szálló halljának két jól megtermett fotójében, miközben az illatos bulgár cigarettákat szívjuk, beszélgetünk el a leghíresebb bolgár

Minden vágyam az volt, hogy kifejezésre juttassam szeretetemet a magyar nemzet iránt

— *Mikor gondolt arra, hogy magyar vonatkozású filmet rendezzen?*

— Állandó figyelemmel kísértem a magyar-bolgár kultúrkapcsolatok alakulását és fejlődését. Minthogy pedig én a magyarokat rendkívüli módon megszerettem, még az első világháború idejéből, alig vártam a pillanatot, hogy valamiképpen kifejezésre juttassam megbecsülésemet az Önök lovagias nemzete iránt. Amikor az elmúlt év őszén a sorozatos magyar látogatások folytán, alkalmam volt össze-

színházi és filmemberrel. Jellegetes markáns arcú férfi. Ugy negyven év körüli lehet. Inkább az alacsonyabb típusú emberek közé számítható, megjelenéséből valami egészen különleges erő sugárzik. Csak franciául beszél anyanyelvén kívül.

kötötést szerezni magyar filmekkel, első dolgom volt, hogy valamilyen úton-módon elkészíthessek egy közös bolgár-magyar filmmesét.

— *Sok akadályt kellett elhárítani a gyártás előtt?*

— Bizony nem ment minden könnyen. Először is megfelelő mesét kellett találni. Miután ez megvolt, akkor jött az, amitől legjobban fáztunk, hogy összeegyeztessük a forgatási időt a művészek, nemkülönben a személyzet szempontjából. Azután a két ország közötti utaztatások, bár

a hivatalos fórumok mindkét helyen a legmesszebbmenő módon támogatnak, mégiscsak elég nehézséget adnak.

— *Mikorára szeretné közönség elé vinni a filmet?*

— Még ebben az évben. Azt hiszem, hogy ennek semmi akadálya nem lesz. Bár a mostani történelmi napokban semmit sem lehet előre tudni. De azért bízom a jószerecsémben.

— *Ki játssza a főszerepet bolgár részről?*

— Egy biztos: *Dorita Boneva*, aki itt, ebben a gyönyörű városban, már ismernek és szeretnek is. Ugye? — kérdez most minket *Borozanoff*.

Pillanatig nem tudunk feladni. Mit mondjunk erre? Ha egyszerűen igenezünk félő, hogy csak udvariaskodásnak veszi.

— *Dorita Bonevát* őszintén megkedvelte Budapest mozi látogató közönsége — feleljük.

— *Többi szereplők?*

— Még tárgyalásaink vannak velük. Igazán egy nagyszabású reprezentatív filmet akarunk csinálni, olyan nagyot, amilyen még Bulgáriában nem készült és amely minden eddigi színi-megnyitkozásnál méltóbban képviseli a bolgár és magyar nemzet közötti testvéries kapcsolatokat.

Boris Borozanoff minden szavából a magyarság iránti szeretet és nagyrabecsülés csendül ki. Láthatóan nagyon élvezi budapesti tartózkodását.

— Ha tehetném az otthoni elfoglaltságom felől, minden évben legalább három hónapot itt töltenék. *Budapest* nemcsak a világ egyik legszebb városa, hanem a legkedvesebb is. Ma pedig oázis Európa szívében. Itt vannak a legszebb...

... két másodpercre elakad a beszéd...

... a legszebb — fürdők! — és máris nyújtja a kezét búcsúzásra, mert a főúr sürgősen telefonhoz kéri.

Minthogy halvány hamiskás mosolyt fedezünk fel *Borozanoff* rendező úr szája szögletében, meggyanúsítjuk őt, hogy talán nem is a fürdőre gondolt, amikor Budapest legszebb valamijét említette... Mert a magyar fővárosban a fürdőkön és sok más egyéb legszebben kívül, a legeslegszebbek mégis a — nők...

(cs—ó)

Dorita Boneva, a »Szeptember végén« c. magyar film cigánylánnya

Amikor az ember interjú végén veszi észre, hogy akivel beszélt, az nem kisleány, hanem asszony Délelőtti tere-fere Budapest légsúlyú színésznőjével: Deéssy Máriával

Az ember azt hinné, hogy talán most lép a hatodik gimnáziumba ez a bájos, érdekes szépségű kislány, aki nem más, mint a Madách-színház fiatal művésznője: Deéssy Mária. Mézeskalácsszerű, törekenynek látszó alakját nemrégien filmen is láttuk. A »Legény a gáton« című burleszk filmben szerepelt és játékával kellemes meglepetést okozott azoknak, akik figyelemmel kísérik a feltörő magyar színésznő pályáját egyik-másik tagjának szélesebb nyilvánosság elé lépését.

Az egyik filmgyártó vállalatunk szobájában találkoztam a kis művésznővel.

— Mi járatban van Mária?

— Igazán nem nagy vicc kitalálnia! Színésznőjele vagyok, vagy mi a csoda? Ez pedig gyártóvállalat, nem? Na, ugye, hogy az összefüggés világos, mint a nap!

— Játsszani fog a közeljövőben?

— Csak szeretnék! — mondja a kis Mária, kicsit szomorkásan.

A szerénység mintaképe

Letelepünk a két fotóbjé az egyik sarokba. Az igazgató úr »tanácskozik«, — (vajjon melyik igazgató nem szokott tanácskozni éppen akkor, amikor az embernek szüksége lenne arra, hogy minél hamarabb beszéljen vele, ugye Mária?) — várni kell tehát. Egy kicsit elbeszélgetünk. Amikor Mária látja, hogy beszéd közben előveszem a noteszemet és egy-két szót bejegyzek, ijedten néz rám:

— Jaj, ne írjon rólam semmit!

— De miért?

— Azért mert... — a felelet befejezetlen marad.

— Maga rosszul adminisztrálja magát Mária! Ennyire igazán nem szabad szerénynek lennie. Ez különben sem szerénység kérdése! Aki tehetséges, az ne bujjon véka alá! Nincs igazam?

— De igen, de tudja én nem akarom, hogy azt mondják rólam...

— Mit?

— Nézze, én nem vagyok könyökölő természetű, éppen

ezért gondolom, hogy... én azt hiszem, hogy nekem olyan nehéz előbbre menni ezen a pályán, pedig súlyra igazán könnyű vagyok.

— Hány kiló? Ha nem akar, ne feleljen!

— Negyvenöt!

Ezt elhiszem. Ha ez a kislány egyszer férjhez megy,

»Te vagy, drága kicsi uracskám!«
Mária művésznő otthon két játékszerével: a mackóval és a telefonnal

szerelmes ura szerelmében labdázhat majd vele.

— Mikor végezte az iskolát?

— Két évvel ezelőtt. Akkor Pünköszt Andor tanárom rögtön szerződtetett is a színházban. Azóta nála vagyok a Madáchban.

— És jövőre?

A „csúnyságot“ nem szabad észrevenni!

— Melyik iskolába járt?

— Az apácákhoz.

Ah!

— És szereti a színészetet?

— Nagyon, bár... — hirtelen elhallgat a kis Deéssy Mária.

— Bár? Folytassa csak! Mert vagy szereti az ember a pályáját, vagy nem!

— Megmondom, ha meg nem írja! Igérje meg!

— Nem Mária, így ezt nem ígérem meg. Csak akkor nem írom meg, ha mondjuk, — író, mit is mondjunk? — ha... ha elkáromkodja magát.

— Ugyan; hát jól — sok csúnyságot is lát az ember... itt, ott...

— Igen, — mormogom, a

— Szintén ott maradok! Megígérték, hogy pár jó szerepet fogok kapni és én hiszek és várom a szerepeket..

Máriának joga is van hinni ebben az ígértben. Hiszen az elmúlt évadban Turay Ida helyett a »Domino«-ban igazán szép sikerrel szerepelt.

szabad elárulnom. Az uram otthon két pofont ad érte.

Most még jobban csodálkozom. Miért kell azt titkolni, ha valaki asszony, még hozzá ilyen bájos gyermekasszony. E sorokon keresztül üzenem férjuramnak, nehogy egy ujjal is hozzá merjen nyúlni — (úgy értem, verési szándékkal), — Mária nagyságos asszonyhoz, mert menten leírom a nevét...!

Az ideális házasság

— Hát ha már elárultam magam — folytatta Deéssy Mária, most már bátrabban, — akkor azt is megmondom, hogy régi nagy szerelem volt a mienk.

— Mikor volt az esküvő?

— Május harmincadikán. Gyorsan megcsináltuk. Félhónappal azelőtt elhatároztuk, hogy összeházasodunk. És megtörtént, hála Istennek, — sóhajtja boldogan a fiatal asszonyka.

— És ért a háztartáshoz?

— Bizony nem sokat.

— És a férje nem szól ezért semmit? — csodálkozom újból.

— Nem; azt mondja mindig, hogy az a legfontosabb, hogy belőlem színésznő legyen.

Hát ez óriási! Ilyen férj! Nahát!

— Kérem — szól Deéssy Máriához a gyártóvállalat al-tisztje, — az igazgató úr várja.

Felállunk. Még egy utolsó kérdést azért felteszek:

— Mondja, szereti a gyereket?

— Jobban, mint a színházat, filmet együttesen! — feleli vidáman és mosolygósan Mária művésznő, fiatal nagyságos asszony.

Ez a fontos! Sőt a világon a legfontosabb!

Csontó Menyhért.

Üzemvezető vidéki vezető nagy mozikban szerzett gyakorlattal állást változtatna. Azonnali belépés lehetséges. Válaszokat a kiadóhivatal továbbítja.

Mozi-gépemet sürgősen eladom Nagy Sívó István, Ada, Kossuth L.-u. 60.

Őskeresztény mozigépész, ki perfekt erősítőben hosszú gyakorlattal elhelyezkedne Pestre vagy környékére.

Cím: VIII., Kőrös-u. 4/a. I. 14.

A „SZIÁMI MACSKA”

SZELECZKY, HAJMÁSSY, BILICSI RAGYOGÓ VÍGJÁTÉKFILMJE

Az előttünk álló új mozi-
 évadra filmgyártó cégeink az
 előjelek szerint ugyancsak fel-
 készültek. Egész sor olyan
 filmalkotásokkal lépnek majd
 a magyar mozilátogató közön-
 ség elé, amelyek feltétlen
 színvonalbeli javulást mutat-
 nak az előző években legyár-
 tott és bemutatott filmekkel

szemben. A napról-napra, leg-
 többször olyan személyektől
 agyon bírált magyar filmgyár-
 tás, akiknek a filmkörüli-tudo-
 mánya csak addig terjed, hogy
 a filmhez sok pénz kell, sze-
 replők is vannak, a mesét is
 megírja valaki és aztán sze-
 rezni kell egy ingyen jegyet,

hogy előre megrendelt unszim-
 pátiával levágják a filmet, —
 mondom, ez az ízekre szedett

ben az első magyar revűfilm
 új utakon és új technikai
 megoldásokkal készült el. Az

magyar filmgyártás mégis-
 csak fejlődik, erősödik.

Erdélyi-Siegler film után a
Mester-Film »Sziámi macská-
 ja« lép a nyilvánosság elé.
 Egész biztosan akadnak majd
 tudós kritizálók, akik a film
 meséjének naivságán kívül be-

Nagy hirtelenjében kiraga-
 dunk egy pár filmet, amelyek-
 nek előlegezzük a bizalmat.

Leghamarább a »Magyar Ki-
 vándorhangverseny«-t fogjuk
 látni — értesülésünk szerint —
 egyszerre három premierfilm-
 színházunk vásznán. Balogh
 István nagyvonalú rendezése-

lebírálnak majd a film »szak-
 szerűségébe«. Am tegyék, de
 állításait bizonyító alapon
 írják meg.

A film női főszerepét Szeleczy Zita játssza. Hosszú idő után ismét viszontlátjuk a magyar film első számú üdvöskéjét. A keleti származású táncosnő, énekesnő és hercegnő szerepében kedves, mulató vígjátéki figurát nyújt. A két férfifőszereplő Bilicsi Tivadar és Hajmássy Miklós. Mindketten bösz udvarlói a »szíami macskának«. Életüket felborítja a gyönyörűséges hölgy. Hát még, hogy meg kell szenvedniök azért, mert önhibájukon kívül belegabalyodtak a félvér szépségbe!

Amikor a film forgatási ideje alatt megkérdeztük Bilicsi Tivadart, a szerepéről, egy sor misztikus keleti udvariasági szóáradat után, amit már másodszer ő maga sem tudott elmondani, így mi sem írhatjuk ide, így válaszolt:

— Már magam is sokszor azt hiszem, hogy valahol Hát-só-India valamelyik csüskéjében élek. Hogy tetszik-e a szerep? Nagyon. Itt a műteremben pedig, — mutat Szeleczy Zita pazarul berendezett lakására, — mintha csak álomvilágban élnék. Bizonyítan, nem bolod a Keleten lakó tehetősebb társadalmi réteg, hogy az életét mindazzal széppé, misztikussá és egy pillanatra sem unalmassá varázsolja, ami csak a szellemi és testi jóllétet szolgálja. Sokban tanulhatunk a keleti népektől — teszi hozzá Bilicsi kicsit elgondolkozva.

— Talán csak nem lettél budhista közben?

— Az előtanulmányokat most folytattam le — mondja mo-

solyogva. — A háború utánra hagyom a döntést. Akkor majd határozni fogok...

Hajmássy Miklós, szárnyasajtószerűségű mellének is nekiszegeztük a »légbőlkapott« értesülést:

Ugy tudjuk, hogy Bilicsi

után te is elmerültél a keleti tudományok tanulmányozásába. Igaz ez?

Miklós összevonja szemöldökét. Hű, ez mérges lett! Gondoljuk. Biztosan latolgatja, hogy birokra keljen-e. Más-kép dönt, inkább felel:

— Ki mondta ezt a... ezt a...

—...ezt a kedves pletykát, akartad mondani?

— *Iééégen!* — felel kiismerhetetlen hajmássyasan. De mintha egy kicsit végig is mért volna!

— *Kérlek, nem szégyen az, ha az ember elvonul ma, a háború zajától és mély szellemi elmerülést csinál, — folytatjuk.*

— *Elmerülést? Hát én úgyis, mint Hajmássy és ügyis, mint a szíami macskába fejébübjáig szerelmes valaki, mondom, hogy — elég! Elég! Vagy tényleg lesz »elmerülés«! Egy kanál vízbe belefojtom azt, a tenyeremmel, aki ilyet híresztel rólam! Nahát!*

— *Nahát!* — nyomunk a szó súlyán.

Igaza is van Hajmássynak. Mert az a két tenyér mégis-tenyér a javából!

*

A »Szíami macska« című filmvígjáték értékét emeli, hogy a díszletek és dekorációképpen felhasznált díszek, szobrok, bálványok, mind egytől-egyig eredetiek. Magános gyűjtőktől és múzeumokból kikölcsönzött örökbecsű anyag. Kokas Klára tervező művésze maradéktalanul tárul elénk a képekből. Valóságos keleti álomvilág elevenedik meg a mese, a játék, a zene és a díszletek nyomán.

cs—m.)

Szeleczy a „Tündér királynő...”

»Szellők szárnyán szállj velem, repülj velem...« — halljuk már a Hunnia kapujában a régi szép időköt idéző dallamot. Amint a műterem irányába ballagunk lép-ten-nyomon a »Lili bárónő« örökbecsű muzsikájának egy-egy dallamfoslányát hozza fülünkbe a kissé túlságosan pajkos júliusi szél.

Huska Jenő muzsikája, amelynek szebbnél szebb gyöngyszemei a Dr. Kolczonay Ervin produkciójában forgatásra került »Zenélő malom« című zenés vígjátékot ékesítik, egy csapásra

meghódította a Hunnia filmgyár művészi, műszaki és adminisztratív személyzetét egyaránt.

Amikor a műterembe lépünk Léva y Lajos díszlete ragad meg, amely a produkció áldozatkészségéből teljes illúziót keltően adja a régi vidéki úri kastélyok hamisítatlan levegőjét.

Látogatásunk alkalmával Szeleczy Zita és Szilassy László egyik elragadó párjelenetét forgatták éppen. Szilassy zongoránál ülve énekl a »Tündérkirálynő, légy a párom...« kezdetű

(számot s a felvételt figyelő törzskar arcáról leolvashatjuk az egyöntetű véleményt. Lázár István, a rendező, Dr. Kolczonay Ervin, a producer és a többiek — velünk együtt — valamennyien méltónak tartják a hófehér túll estélyiruhában tündöklő Szeleczyt a »tündérkirálynő« megjelölésre.

Alkalmunk volt megtekinteni az előző napok felvételeinek egy részét s a látottak alapján szép eredményt várhatunk a filmtől, melynek szereplői: Dayk; Margit, Vaszary Piri,

Bors Kató, Csontos Gyula, Latabár Kálmán és Árpád, művészetük legjavát nyújtják.

A filmet Eiben István fényképezi.

(Gy.)

MOZGÓSZÍNHÁZAK, FIGYELEM! Az UFA országos szakmai bemutatója az Uránia filmszínházban augusztus hó 16., 17., 18., 19-én, majd háromnapos megszakítással 23-án és 24-én lesz, mindenkor délelőtt 11 órással kezdettel.

„Engem átlag minden évben hat év óta felfedeznek”

Kánikulai beszélgetés Pataky Jenővel, a magyar filmek „naturbursával”

A Magyar Filmiroda műtermében most fejezték be a Palatinus-film gyártásában készült »Nemes Rózsa« című filmet, amely a tavaly nagy sikerrel játszott színdarabnak változata. Aki emlékszik vala-

A »naturburs«

mennyire a mesére, tudja, hogy a darabban sok kellemtelen és rosszindulatú, intrikáló egyén között szerepel egy kedves, rokonszenves, fiatal gróf is, aki a végén a szegény parasztlányból előkelő és gazdag hölgygé változott *Nemes Rózsa*nak lesz boldog férje, fittyet hányva a sötét tervek szövő rokonságnak.

Ezt a kellemes fiatalurat a filmben *Pataky Jenő*, tehetséges és népszerű ifjú hősszerelemünk játssza. Elbeszélgetünk egy kicsit a szélesvállú, elegáns, napbarnított művészszel, aki modorában és külsejében egyaránt az amerikai filmek délceg, kisportolt fiatal hőseire emlékeztet, de ezekben jól elmélyültebb és intelligensebb egyéniség. Derű optimizmus, természetesség árad belőle és minden szavából érezzük a rajongást hivatása iránt. Mindig színész szerepet volna Jenni, már kölyök-korában is ez a határozott cél lebegett előtte.

— Mikor a IV. gimnáziumba jártam — meséli nevetve — dolgozatot kellett írnom arról, hogy milyen pályára készülünk. Én az oldal közepeire egyetlen mondatban írtam: »Színész szeretnék lenni« és mint ki dolgát a lehető legjobban végezte, beadtam a

füzetet. Hát akkora négyest se kapott még senki, mint én erre a remekművemre. — Ezt az esetet különben már egyszer elmondtam a rádióban — néz ránk aggódva — nem baj?

Miután megnyugtattuk, hogy a rádiót nem mindenki hallgatta és az ilyen kis epizódok mindig érdekesek, folytatja a beszámolót.

— Na azután mult az idő és én a Színiakadémia növendéke lettem. *Odry Árpád*, *Kiss Ferenc* és *Góth Sándor* voltak a tanárim. Ekkor történt, hogy Bécsben nagyszabású filmünnepségeket rendeztek »Internationale Filmfest-

wochen« néven. Tizenkét ország küldött ki versenyzőket Bécsbe, miután előzőleg kisebb hazai versenyeket rendezett. Én itthon bekerültem az első öt közé és így kimehettem én is Bécsbe. Sok mindenfélével kellett bizonyosságot tenni tudásunkról, szavalni, énekelni különböző nyelveken is, de hála Istennek minden jól ment és én a kilencedik helyre kerültem a 12 ország képviselői között. Nagydíjat kaptam. Képzhetők, milyen boldog voltam, — de hát a dolog megakadt azon, hogy mint akadémistát még nem engedtek filmezni.

Az első szárnypróbálgatások

— Mi volt aztán az első filmszerepe?

— Hát hogy egészen pontos legyek, az első »szerepem« a »*Budai cukrászdá*«-ban volt, mint statisztá. A filmben ugyanebben a minőségben kollégámon volt *Tolnay Klári*. . . A második szerepem egy filmszkeccsben volt, címe »*Szomorú csütörtök, vidám vasárnap*«. Ezután harmadiknak végre jött egy rendes, igazi nagy szerep a »*Mámi*«-ban. Ezt nagyon szerettem, máig is egyik legkedvesebb emlékem. Ezenkívül az »*Áll a bál*« és a »*Kadettszerelem*« nőttek legjobban a szívemhez.

— Mondjon valamit legújabb filmjéről, a »*Nemes Rózsa*«-ról is!

— Bullával játszom együtt! Ennél többet nem is mondhatok. Én még igazán jelentéktelennek érzem magam ahhoz, hogy órála egyáltalán nyilatkozzak, elég az, hogy nagyon boldog voltam, hogy vele dol-

gozhattam. Általában nagyon örülök, ha alkalmam van valakitől tanulni, hát még egy ilyen nagy művésztől mint ő. Az én szerepem a filmben különben nem vígjátéki szerep, ennél komolyabb és súlyosabb Egyébként legszívesebben vídám szerepeket játszom, ezek állnak legközelebb hozzám, ezek a jókedvű, kedves »naturbursók«. — Mindenesetre, ez a »*Nemes Rózsa*« nem tartozott a legkényelmesebb és legüdítőbb nyári feladatokhoz, mert a legszörnyűbb hőségben télikabátokba, bundákba, prémes sapkába és egyéb ilyen »*lénge*« holmikba burkolózva kellett izzadnunk a műteremben. Szó ami szó, keserves volt.

(A beszélgetés a *Sándor utcai Stúdió felhomályos, kellemes hűvös előcsarnokában folyik, de ezekre a szavakra hirtelen idegesen kezdjük legyezni magunkat. Hát hiába, »sanyarúsággal jár a legénység!«)*

Nagyváradon: Ádám, Budapesten: Segismondo

— És a jövő szezonban milyen szerepekre készül?

— Néhány nagyon szép feladat vár rám. Először is Nagyváradon Ádámot fogom játszani az »*Ember tragédiája*«-ban, itt a Nemzetiben pedig *Segismondo* szerepét *Calderon: Az élet álom* című színművében, melyet *Major Tamás* fog rendezni. Egyelőre még nem tudok többet mondani, filmre vonatkozóan sem.

vagyok elégedve sorsommal, nagyon szeretem a pályámat és végtelenül hálás vagyok azoknak, akik hozzásegítettek, hogy színész lehessenek. Rengeteget köszönhetek tanárainknak, továbbá azoknak a rendezőknek, akik foglalkoztak velem.

Még arról érdeklődünk,

A »Kadettszerelem« ezredese

hogy mi a véleménye a magyar filmgyártás jelenlegi színvonaláról.

— Hatalmas fejlődésen ment keresztül a magyar film az utóbbi időkben. Végre kezdenek tért hódítani az igazi művészi elgondolások is. Bizom benne, hogy a közönség egyre nagyobb megértéssel fogadja majd a magyar filmeket és nem lesz szükség nagy külföldi sztárok nevére, hogy becsalogassa az embereket a moziba. Általában nagyon szeretik az idegen neveket és, hogy úgy mondjam, jobban »bedülnék« a külföldi filmek humbugjainak, sokkal többet élnének ezeknek, mint az itthoniaknak. De ha minden úgy megy tovább, ahogy a biztató kezdet igéri akkor remélhetőleg hamarosan megváltozik ez a helyzet és a közönség sutba dobja igazságtalan eldöntéseit a hazai filmekkel szemben.

Tökéletesen igaza van *Pataky Jenő*nek, reméljük, hogy az új magyar filmekben, amelyek hivatva vannak felvenni a versenyt a külfölddel, az ő nevével is gyakran fogunk találkozni, többször, mint eddig!

Zoványi Klári.

TÖBB TÁRGYILAGOSSÁGOT ÉS SZAKKÉPZETTSÉGET!

Hozzászólás a „Filmkritika és szakértelem” című cikksorozatunkhoz

Mondjuk meg először, mi az, amiről beszélünk. A kritika az a tevékenység, (és jelenségeinek összessége, amely a nyilvános szellemi élet jelenségeiről ítéletet mond esztétikai, művelődéstörténeti, erkölcsi, társadalmi, a film esetében műszaki, esetleg politikai szempontok alapján azért, hogy a szellemi élet fejlődése e szempontok szerint igazodjék.

Nem állítom, hogy ezzel a kritika fogalmát minden kapcsolatában kimerítettük, de a legfontosabbat talán sikerült rögzíteni az alábbi gondolatmenet vezérfonalánál. Próbáljuk tehát megvizsgálni, hogy a fenti meghatározás szerint milyen követelményeket kell a kritikának kielégítenie, egyúttal próbáljuk megállapítani azt is, hogy ezeknek milyen mértékben tesz eleget a magyar filmkritika.

A névtelen levél

Nem mindegy az, hogy például Harsányi Zsolt mondja-e valamely színdarabról vagy filmről, hogy »újszerű« vagy »rossz« — avagy olyasvalaki, akinek neve, személye, képzettsége, tehetsége ismeretlen tényező. Az általánosságokban mozgó kritika értékét is döntően befolyásolja tehát az, hogy kitől származik, kívánatos eszerint, hogy a filmkritikát az írója teljes nevével jegyezze. Különösen megkívánható ez akkor, ha a kritikus konkrét erényeket vagy hibákat emel ki valamely megnevezett filmből: a legegységibb jóérzés is megkívánja, hogy vállalja érte a felelősséget — nem éppen »lovagias«, hanem inkább értelmi és erkölcsi tekintetben.

Ennek a követelménynek a magyar filmkritika nem tesz eleget. Rendkívül ritka és kivételes eset, ha valaki mégis aláírja a kritikát, s ilyenkor többnyire olyan nevet találunk alatta, melyet sem azelőtt, sem azóta nem ismert és nem ismer a magyar nyilvánosság.

A névtelen kritika egy kicsit emlékeztet a névtelen levélre; súlya nem is több ama-

zénál. Felelőtlen dolog mind a kettő.

Igen ám, mondhatná valaki, csak hogy a személy helyett vállalja a felelősséget maga az a folyóirat, vagy napilap, amely a kritikát lehozza. Nem hinném, hogy akármelyik névtelen lap, például az, amelyikben az alább említendő furcsa kritikát olvastam, a maga patinás tekintélyével odaállna az olyan kritika mögé, amely többek között kifogásolta, hogy egyik szereplő »Pali-bátyámozza« a másikat, holott az nem is a bátyja... (Tudtommal a magyar ember bátyámozza a nagybátyját és minden bizalmas férfirokonát vagy barátját, aki nálánál jóval idősebb, csak éppen — a bátyját soha.)

A lap szerkesztője különben sem nézhet meg minden filmet, sőt néha bizonyára a kritikát sem olvassa el, a felelős-

Tárgyilagosság

Erre nem kell sok szót vesztegetnünk, mindenki tudja, mi az s nem kétséges, hogy a filmkritikának is tárgyilagosságnak kell lennie.

A magyar filmkritika javarészt ezt az igényt sem elégti ki. Mert igen sok kritika (éppen a legkritikóbban megírtak tartoznak ide) azért íródik, mert a film valakinek valamilyen (?) ok miatt igen tetszik, mondjuk pl. mert egy jóbarátja írta a könyvet — a filmet tehát meg kell dicsérni. Az elfogultság nyilvánvaló, ha nem is okvetlen elítélendő. Előfordulhat azonban, hogy a megdicsérendő film nem bírja el a dicséretet, ilyenkor aztán a készítőik kap-

A kritika nem „születik”, hanem lesz

A tárgyilagosság feltételezi a nagylátókörű műveltséget és kizárja a tárgyi ismeretek hiányát.

Könnyű erre legyinteni: filmhez — műveltség? elég »filmművelt« ember jár a világban! Ám a kritikához félig-meddig sem elég a filmműveltség... Valamely színdarab, regény, vagy zenemű megítéléséhez nem akkora kultúra kell, amekkorát a mű maga

ség tárgyi feltételei tehát hiányoznak.

Lehet, hogy a szerkesztőségek úgy vélik, a magyar film nem érdemel olyan komoly figyelmet, hogy komoly íróember komolyan foglalkozzék vele. Szeretném, ha ezt az ítéletet felfüggesztenénk még akkor is, ha a már meglevő filmek esetében megállná a helyét: hiszen a kritika a jövő tanítómestere is, nem csak a jelen öre s a magyar film a jövőben annyit ér majd, amennyire ki tudja fejleszteni a készítőik és kritikusok közös munkája.

A jövő érdekében indítványoznám tehát: írjuk alá a filmkritikákat!

Ne névtelen levelezzünk, a magyar jellemmel ez nem egyezik még akkor sem, ha — filmről van szó. A film készítői is a nevükkel jegyzik a filmet!

nak ki, esetleg igazságtalanul.

Aztán megessék pl., hogy valaki nagyon haragszik valamelyik filmre, mondjuk csakugyan azért, mert rossznak találja s bár ilyesmivel egyébként nem foglalkozik, felcsap ad hoc kritikusként s ezen a címen lő kapitális bakot. A példák nem hiányoznak, de megnevezésük feleslegesen személyes területre tolná a dolgokat. Röviden: *senki sem lesz még kritikus pusztán attól, hogy a mozijegyet nem a pénztártól vásárolta, hanem ingyen kapta.* Mindenkinek lehet egyéni véleménye, de nem mindenkinek a véleménye tarthat számot a nyilvánosságára.

jelent, hanem akkora, hogy a mű beleférjen és még megfelelő távlatnak is maradjon helye! Különösen áll ez akkor, ha a kritika vezetni akar.

De hogyan vezessen valakit az olyan kritikus, aki az utat maga sem ismeri, hogyan figyelmeztesse védencét a kanyarulatokra, bökkenőkre, ha őt magát is meglepetésszerűen érik s még utólag sem érti, minék mi volt az oka?

A filmkritikusnak otthon kell lennie a kultúra területén, de a műteremben is, értenie kell többféle művészet-hez (pl. irodalom, színjátszás stb.), minthogy azonban a film mondanivalója műszaki kötöttségeken és gépeken keresztül jut csak a nézőhöz, ismernie kell a készítés módjait és gépeit, valamint a vetítés sajátosságait is.

— *Hát csak nem kívánhatjuk mindenkitől, hogy értsen a filmtechnikához?* Nem. De aki nem érti, ne mondjon róla ítéletet. Szeretném látni azt a színpadit, vagy szobrász-kritikust, aki a színpad, vagy a szobrászat technikájához nem ért, de ítéel elevenek és holtak felett! Valószínű, hogy még a tpi viszonyok között is parázs íbotrány lenne belőle s a kritika végül is hahotába fulladna.

Nem mondom, hogy nincs, de én nem tudok egyetlen magyar filmkritikusról sem, (ha ugyan van, aki annak vallja magát), aki otthon volna a film minden feladatkörében. Még olyat sem ismerek, aki adott esetben meg tudná mondani, hogy az észlelt hiba a film hibája-e, vagy csak a vetítés rossz.

Ösztönös művész és a tudatlan kritikus

A latinnyelvű irodalmi dolgozat osztályozásához nem elég, ha irodalomhoz értünk, ahhoz bizony latinul is kellene tudni, az osztályozás még akkor is nehéz dolog. Még az sem elég, ha közben »szorgalmasan tanuljuk« a latint. Ahhoz bizony kész tanárnak kell lenni. *S ugyan ki méri magát annak nevezni a film területén?*

Ugy tűnik tehát, hogy az ex cathedra nyilatkozó kritika legalább is tévedésből ült fel a dobogóra.

A dolog megoldása az volna, hogy ne *ítélkezzünk* egyszerűen, hanem inkább csak *szóljunk hozzá*, mégpedig ahhoz, amihez értünk is. Persze, hogy hiányos lesz az ilyen filmkritika, de legalább részleteiben megállja a helyét.

A filmkritikusnak nem kevesebbet, hanem többet kellene

judnia a filmről, mint annak, aki készíti, mert ösztönös művész van talán, de tudatlan kritikus az nincs. Jó novellát írhat valaki szaktudás nélkül is, de értelmes, helytálló kritikát semmi esetre.

Ha pedig kellő tájékozottság hijján való emberekre bízunk a kritikát, akkor egyrészt lemondtunk a kritika céljáról,

Dilettáns filmkritika

A tőgában járó tudatlanság veszélyesebb a pestisnél. Sok komoly íróember nem szívesen öltözik a filmkritika tekintélyébe, részben talán, mert jezt a tekintélyt kétesnek találja, másrészt azt mondja: nem értek hozzá. Restelné, ha a fentebb vázolt kényelmetlen helyzetbe kerülne. Annál többen vannak, akik számára a tőga olyan bő, hogy ki sem látszanak belőle, így semmi képen sem lehet kényelmetlen, ezért élvezettel bújnak el benne. Ez önmagában igen ártatlan mulatság, amíg tudjuk, hogy valami kedves gyerek titáncodik a nagyok ruhájában.

Csak hogy ezt nem tudjuk. Már csak azért sem jó, hogy a kritikák névtelenek. Így esik meg aztán, hogy aki egy film értékére kíváncsi s különböző lapokban olvas róla kritikát, a járatlanságnak olyan ellentmondó botlásaival találja magát olykor szemben, hogy a végén nyugodtan elmondhatja Fausttal: s most itt vagyok, mint bolond szinte, annyit tudok, mint eleinte. Vagy annyit sem, legfeljebb a filmkritikáról tudott meg egyet-mást.

A hiba gyakorlati megoldását alig keresném másban, mint abban, hogy filmkritikát csak komoly felkészültségű íróemberek írjanak, akiknek talán idegen a gyártás és vetítés némely csínja-bínja de eszmei szempontból biztos itéletük van. Hogy aztán egyik-másik hiba, vagy különőség honnan származik, azt megtudhatják, ha a filmszakembereket megkérdezzük. Erre jó alkalom volna a sajtóbemutató. Persze csak akkor, ha azt kritikusok látogatják, nem pedig a szerkesztőségek ifjabb tagjainak a hölgyismerősei, akiket egyébként minden film szívesen lát, — majd a moziban, rendes előadáson. Éppen ezért igen helyesnek látszik az a megoldás, amelyet már a múltban is több gyár-

másrészt igen kényelmetlen helyzetbe kényszerítettük a kritikust magát: kénytelen olyan tudást reprezentálni, amellyel nem rendelkezik, így igen érzékeny, s ezért igen epés lesz, vagy naívan lelkesedő, azaz semmiképen sem lesz tárgyilagos; a film ügyének tehát legjobb szándéka mellett is csak árthat. Meg is teszi.

tó cég jónak talált: a sajtóbemutatót a filmgyár nagy vetítőjében tarthatnánk meg s a kritikusok, akiket a lapjuk megnevezett, névre szóló meghívót kapnának.

Igy elkerülhetnénk azt is, hogy a sajtó esetleg a vetítés hibáit rója fel a készítők bűnéül. Ha aztán a Hunnia vetítője kicsinek, vagy időbeli elfoglaltsága miatt elégtelennek bizonyul, akkor talán meg lehetne építeni az ország első mozgóképi színházát, ahol a jó vetítés eredményeképpen szintén azt látná és hallaná a kritikus, amit a film készítői valóban csináltak.

Lesz persze sok olyan film, amellyel szemben nem támaszthatók komoly igények. Ezekről elég ennyit írni, vagy semmit. Lesznek aztán a filmnek tehetségesebb termékei is, ezekkel igényes ember is szívesen foglalkozik talán, ha meggondolja, hogy a jövő útját építi.

A film még gyerekcipőben jár. Nevelni csak szeretettel lehet; aki nem szereti, ne nevelje, különösen ne ragadjon ki rapszódikusan egy-egy filmet, mert lehet, hogy az a film szándékai miatt jobbat érdemel, s lehet, hogy hitványsága miatt még a pellen-gér nyilvánosságát sem érdemli meg. Aki pedig a filmet kategórikusan rossznak találja, az ne kritikát írjon, hanem támadjon totálisan, így is lehet használni.

Rendszeres és komoly színvonalon járó filmkritikára van szükség. Sohasem baj, ha a kritika nivósabb, mint a bírált mű, annál nagyobb baj a fordítottja.

WINKLER JENŐ

Elisa Cegani Cines-Suventus sztárja

ÜGYVEZETŐVÉ LÉPTET-
TÉK ELŐ STIGULINSZKYT
Stigulinszky Károly, a Keskenyfilm Forgalmi Kft. fő-
lőkára, a keskenyfilmszakma
egyik legrégebbi és legkivá-
lőbb ismerője a szakmában
eltöltött évtizedes munkássá-
ga után megérdemelt kitün-
tetésben részesült: a vállalat
eredményes munkája elisme-
réséül ügyvezetővé nevezte ki.
Stigulinszky Károlynak a
magyar keskenyfilm meg-
szervezése és fellendítése kö-
rül is hervadhatatlan érde-
mei vannak. Először a ma-
gyar amatőrfilmezést tette
ismertté, nemzetközi vilá-
gviszonylatban is, majd élet-
hivatásává lett a keskenyfilm
előbbre vitelének, fejleszté-
sének ügye. A Magyar Ama-
törfilm Szövetségtől hódítot-
ta el 2 évvel ezelőtt a pro-
fesszionista keskenyfilm. Az-
óta a Keskenyfilm Forgalmi
Kft-nél dolgozott.

Stigulinszky Károly a
jövőben Köpetzi Botz
Józseffel együtt látja el a
Kefifor ügyvezetői tisztét.

A TÜRJEI NÉPISZINÉ-
SZEK FILMEN. Az Erdélyi-
Filmgyártó vállalat szeptem-
ber elején kezdi el Darvas
József »Szakadék« című
szindarabjából készített film
forgatását. A forgatóköny-
vet Dr. Ranódy László
és Darvas József írták.
A filmnek az ad különös je-
lentőséget, hogy a szereplők,
talán egy, vagy két fővárosi
filmművész kivételével, mind
egyszerű népműve-
lők lesznek. A »Szakadék«-
ot Túrjén és több más he-
lyen nagy sikerrel adták elő
a türjei népi szereplők és az
Erdélyi-Filmgyártó most
filmszalagra veszi fel az ere-
deti előadókkal együtt Dar-
vas József darabját. A
gyártó vállalatot a kultusz-
kormányzat minden tekintet-
ben támogatja. Ez lesz az
első eset, amikor minden
mélyebb színészi előképzett-
ség nélkül való, mondhatni
»színészi-östehetségekkel« ké-
szít magyar gyártócég fil-
met. Vállalkozását a dicsé-
reten túlmenően, mindaz
megilleti, amely akár kisebb,
akár nagyobb mértékben
elősegíti ennek a filmnek mi-
előbbi legyártását.

Külvárosi őrszoba

Rendezte: Hamza D. Akos.
Főszereplők: Nagy István, Toronyi Imre, Maklár János, Csikós Rózsi, Karády K., Dajbukát Ilona.

Cenzura: atuli.

Gyártotta: Léna Film.

Forgalombahozza: Léna Film, Nagy Mária

Bemutatta: Nemzeti Apolló

A magyar filmművészetben példátlan az a siker, amely — bevalljuk bizonyos tekintetben indokolatlanul — a népszerűség szárnyára kapta Karády Katalin nevét, hogy aztán olyan sztratoszféri magasságba szálljon, amely már a itt-ott a józólást is sértette. Tárnyilagos szemlélőnek be kell látni, hogy maga Karády sem tehetett róla, hogy népszerűsége szétfeszítette azokat a kereteket, melyeket a mai, nem egészen kiegyensúlyozott lelkű embertípus teremtett. De ugyanilyen érthetetlen gyűlölettel fordult az imádott kedvenc felé a közvélemény, ami számtalan tüntetésben, füttyülésben és nem utolsósorban agyonhallgatásban nyilvánult meg. A tömegnek ez a viselkedése ugyancsak méltatlan és igazságtalan volt Karádyval, az énekesnővel szemben. Mert nem lehet elvitatni, hogy a gordonkahangú művésznő előadásmódja egyéni és stílusos, és amit a gramofonlemezek is kielemezhetünk, oly szép és tiszta kiejtéssel és hangsúllyal adja elő a szöveget, mint senki más.

Néhányhavi szünet után megnyugodott a túlzó hangulat, s most a maga helyén találjuk a művésznőt.

A »Külvárosi őrszoba« talán szintén Karády személye köré épült, mint az a jó néhány másik film is, melyek producerei szeretnék volna a »Halálos tavasz« sikerét megismételni. Az ismétlődő siker ritka eset a filmszakmában. Marlene Dietrich is legnagyobb sikerét a »Kék Angyal« című filmben aratta s amerikai milliósokkal sem tudták túlszárnyalni az első film diadalát. A »Dankó Pistá« európaszerte elért közönség-eredményei mellett ugyancsak lemaradt a névtelenség szürkeségében a »Fráter Lóránd« és így a »Halálos tavasz«-t követő sikervágy nem válhatta be

a reményeket. Most azonban, hogy Karády nevének neonbetűi hónapokra a raktárakba kerültek, áthidalódott az elteltség időszak s a széria-sorozatba készült »Külvárosi őrszoba« pszichológiailag alkalmas időben került bemutatásra. A kánikula sem fogja túlságosan megtépázni ennek a filmnek lehetőségeit, melynek Karády egyik szereplője. *Ebben az adagolásban találjuk meg őt méltó helyén és megértjük*, mikor a bemutatón a filvásznan való első megjelenése alkalmával felhangzott a taps. — Az újságokban leközlő előzetes hirdetések teljesen mellőzték Karády nevét és helyette Csikós Rózsiat favorizálták mint női főszereplőt. Alapjában véve azonban a film lényegének megfelelően az első rendőrfilmről hallottunk mindenhol. A szerény hangú előzetes beharangozás után lényegesen jobb filmet kaptunk, mint bárki hitte volna. *Kedves, valószínű és lekésítő filmtéma került feldolgozásban azoknak a rendőröknek életéből, kikkel kellemes, vagy kevésbé kellemes vonatkozásban lépten-nyomon találkozunk.* Mert durcáskodunk is ám, ha közlekedési kihágásaink közepette, vagy az első-tétiténél bennünket is elér a rendőrkéz, de ugyanebben a sötétben nagyon is meggyűjtató reánk egy-egy fegyveres őrszem közelének tudata.

A film a rendőrlaktanya udvarán kezdődik. A legénységet, próbarendőröket kiképezik és útjukra engedik a tapasztaltabbakhoz való beosztásban. Ilyen próbarendőr Tóth XVII. János is (Nagy István), kinek egyetlen ismerőse akad a fővárosban. Falubelije idősebb rendőrfőtörzs-őrmester (Toronyi), aki mindjárt pártfogásába veszi az ifjú rendőrt, sőt leányának is (Csikós Rózsi) hamarosan megtetűzik a jóképű falusi gyerek. A kis otthon melege fészekrakásra készíti a fiatalokat is és ennek érdekében az új próbarendőr a leendő após mellé kér szolgálati beosztást. Az Angyalföld kéteshírű környéke lesz az új éjszakai őrjáratok, razziaik területe s egyik éjszakai lebujsban a harmonikásleány (Karády) szeme meg-

akad a délceg rendőrön. Rafinériájának egész tárházát vonultatja fel a fiú meghódítására, akit ugyan bizonyos mértékig érzékileg megejt, de meghódítani nem képes. A faluról jött becsületes rendőrszív páncélfaláról hamar lepattan a kánikula és a bűnös múlt hamis gyöngyszemei, pedig a javulás jószándéka megvillan a nő életében. Csak a gyermeklelkek képesek az őszinte javulásra s az öreg rendőr javító keze meg is mutatja építőerejét.

Az éjszakai lebujs apacsleánya nem találja meg az utat a tiszta élet felé s kedvesének áldozata lesz, a falusi rendőr pedig megépítheti a megérdemelt tiszta otthonát.

A rendőrök életét nemes egyszerűséggel, emberséges szeretettel mutatja be a »Külvárosi őrszoba« írója és rendezője. Nem hosszadalmasak a katonás fegyelmű gyakorlatok sem, hiszen az újdonság erejével hatnak. A történet maga egyszerű és minden részletében elképzelhető. Emlékkövet állít azoknak a rendőröknek, kiknek már szoborban, hírlapi cikkekben számtalan emléket állított a magyar közönség kegyelele.

Eppen a rendőrök tudják legjobban, hogy a delikvens a kihágást elkövető egyén hány esetben hivatkozik a

rendőr »emberségére«, jószívére, elnézésére.

Bizony számtalanszor kell diplomátának lennie, hogy ezerszínű feladatát helyesen, korrekt módon oldja meg önállóan a rendőr. Ezt az »emberséget« fogta meg a rendező (Hamza) és így lelket adott az első rendőrfilmnek. Fényképezésben kissé több gazdagság is elkelt volna. (az apacsvilág tanyái mindig filmszerűen hatnak). Laktanyafelvételek jók. Karády ruhái stílustalanok, gyengék, fényképezése, világítása elnyertelen, bár nincs a film rovására.

Játéka sokkal jobb utóbbi filmjeinél s dalbetétje értékes gyöngyszeme a filmnek.

Nagy István próbarendőre igen jó. Az intelligens, fogékony falusi fiú figurája élettel van tele. Toronyi főtörzs-őrmestere túl választékos, de a gyerekekkel való kapcsolata annál bensőségesebb. Csikós Rózsi kifogástalan. Kedves, lányos, — több szöveget is szívesen hallgattunk volna tőle. Maklár János javíthatatlan bűnözője kitűnő. Rossz-sága »mélyről jövő«. Örömmel látnánk gyakrabban is filmben. Szépen komponált muzsikája jól illik a cselekmény alá. Slágerszámának (Nincs kegyelem) melódijája már is közismert. Közönségnek tetsző, mint nagy egészében a film is.

(GY. K. E.)

Az »ALFA TAU« a magyar közönség szemével

A nemrégiben bemutatott olasz háborús film, az: »Alfa Tau« egészen kivételes diadalútát futott be heteken keresztül a Forum filmszínházban. Elmény volt ez a film, talán azért, mert magát az életet adta. A »ma« Olaszországnak küzdelmes napjait vetítette a közönség elé. Szereplői nem színészek voltak, mégis egy csapásra a legnagyobb sikert aratták, azok az emberek, akiket keresztül jobban senki más nem tudta volna érzékeltetni egy szászsebből vérző ország lakosainak bajtársiasságát, a győzelembe vetett rendíthetetlen akaratát és az egyént háttérbe szorító áldozatkészségét.

Az Esperia Filmforgalmi R. T. az »Alfa Tau« vetítésével egyidőben pályázatot hirdetett, amelynek mottója az

volt, hogy a filmnek melyik jelenete volt az, amely leg-erősebb benyomást hagyott az egyes nézők lelkében.

Az a sok levél, amely be-
fűtött a pályázattal kapcsol-
latban, egyöntetűen megáll-
pítja, hogy az »Alfa Tau«
az olasz filmgyártás egyik
messzire kimagasló művészi
filmje.

Az alábbiakban néhány le-
vélkivonatot közlünk. Ezt
szükségesnek tartjuk azért is,
mert utóbbi időben általános-
ságban az a nézet alakult ki,
hogy a magyar mozilátogató
közönség kritikai érzéke erő-
sen romlott. Ha ebben a meg-
állapításban van is némi igaz-
ság, — amelynek okaira e
cikk keretében nem térhetünk
ki, — egy megdönthetetlen
tény alapján kimondhatjuk,
hogy elsősorban a vetített

filmek színvonalától függ az, hogy a nézőközönség bíráló-készsége hogyan reagál az illető filmalkotásra...

Abay Ingeborg (Bp. VII., Síp-u. 23.) magyar-olasz szakos egyetemi hallgató így ír az »Alfa Tau«-ról:

»A filmben igazán művészi a rendezés, a lélek legfinomabb rezdüléseinek érzékelése. Egy-egy villanásban végtelen mélységeket látunk. Talán legszebb ebből a szempontból, az a jelenet, mikor a kis ápolónő-fiatalasszony izgólva látja misztikus sejtését. Milyen végtelen fájdalommal fejez ki a legördült gazetekecs... De máris új képek, új események, az élet nem állhat meg az egyéni tragédiáknál, legyen bár az a legfájóbb. S mégis jellemelő,

hiszen nagyobb, szebb célért, mint a hazáért, nem aldozhatta életét.

Nagy értéke a filmnek, hogy annyira nem megjátszott, annyira természetes, való élet. A rendezés csak az események oly sokat kifejező csoportosításának művészetek.

Szathmáry N. Tamás (Bp. VII., Vilma királyné út 31.) ezeket írja:

»Ebből a hősköteményből nem lehet kiemelni részleteket, nem lehet epizódokat kiragadni. Az egész szervesen egybetartozik.

Ha azonban mégis valamit ki kell emelni, úgy én azt emelném ki, mikor az öreg torpedómester a tengeralattjárón felteszi fiának a lemezét, és az azt mondja: Pápa... Pápa-pá. Ennél embe-

ribbet, megindítóbbat még nem láttam!«

Barta János (Bp., VIII., József-kr. 27.):

»Az Esperia e művészi filmje telve volt a legszívbe-markolóbb eseményekkel, Két-tő örök élmény volt számomra. Az egyik, midőn a tomboló tengeri csatából otthonába térő hős szívét piciny kis gyermekének gügyögése deríti fel.

A másik elfelejtethetetlen élmény az volt számomra, hogy e művészi filmben megjelent előttem teljes egészében az olasz nemzet bajtársias érzése.

A levélcsofóból ötletszerűen kivett három vélemény háromféle jelenetet ír le, mint a legfelejthetlenebbet. Egyáltalában nagyon érdekes így

áttanulmányozni a beküldött leveleket, amelyek tartalmából szinte maga előtt látja az ember a sorok íróját is. Betekintést enged az egyéniség főgőge. Egyik lelkesedik a háborúért, a másik kárhoztatja azt, a harmadik a harcban is a férfias kiállást, a sportot emeli ki. Ahány ember, annyi lélek, annyi vélemény.

Erdekes jelenség, hogy nők aránylag kevesen küldötték be nyilatkozataikat az »Alfa Tau«-val kapcsolatban. Ami még csodálatosabb, a női lélekre jellemző csipkefinomságú meg-látásaik ezúttal elmaradtak. Pedig ez a film tobzódott olyan jelenetekben, amelyek-
lát az emberi lélek legnagyobb mélységeibe is belepillanthatunk.

— cs. —

HIRADÓK

1013.

Emberéletek, utak és hegyek pusztulását védi a hó- és lavinakutató intézet a 2600 méter magas Weissflujochon a fehér haláltól.

A testnevelési főiskola hallgatói az iskolai év végén ritmikus és tréfás tornabemutatót tartottak.

Évente egyszer nyírja erdély havasi pásztornépe a birkák szőrét, — híres háziszőttésének gyapjú anyagát.

Gröss Józsefet, a Kalocsára bevonuló új érseket ünnepélyesen fogadták a város határában.

vitéz nagybányaí Horthy István vitorlás csillagtúrát rendeztek Siófokon.

vitéz leveldi Kozma Miklós, Kárpát-alja volt kormányzói biztosának, a Magyar Távirati Iroda és testvérvállalatai nagynevű volt elnökének szobrát ünnepi keretek között leplezték le a Távirati Iroda és a Rádió központi székházának udvarán. Az avató beszédet vitéz Náray Antal, nyugalmazott vezérőrnagy, a Távirati Iroda és a Rádió elnöke mondotta.

Serényen folyik az ujonnan bevonult tűzérlegénység kiképzése. A kiképzés végén éles lögyakorlaton tesznek tanúságot a kiképzés sikeréről. Tűzereink éles lögyakorlatát a szövetséges német haderő tűzértisztjei is megtekintették.

199. sz.

A britt légi terroristák bombáikkal súlyosan megrongálták a kölni dómot.

A párisi opera előtti térségen a birodalmi munkaszolgálat egy hangversenyt rendezett.

A Bécsben dolgozó külföldi munkások részére egy ökölvívó mérkőzést rendeztek dán, belga, francia bajnokok közreműködésével.

Axmam, birodalmi ifjúsági vezető, a bulgár ifjúsági szervezet, a Brannik meghívására Szófiába érkezett. A szófia ifjúság díszfelvonulása.

Dr. Frank fő kormányzó, egy Galicián keresztül vezető útja során meg szemlélte a Galicia nevet viselő önkéntes lövészadosztályt.

A Szovjetunióval való háború kitörésének második évfordulóján számtalan orosz városban a felszabadulás emlékére ünnepeket tartottak.

Egy japáni katonaküldöttség meglátogatta a Leningrád és Ilmen-tó közötti arcvonalat. A Führer meghívására egy török katonai bizottság érkezett a keleti front déli szakaszára.

A Murman-fronton, a magas északon. A könnyű tüzérség előkészít egy rohamcsapat vállalkozást. A szovjet egyik elöretolt őrhelyét tervszerűen elfoglalják.

Egy tengeralattjáró vadászlottilla az Atlanti Óceánon. A francia partok menti tengeri utat biztosítani kell az ellenséges tengeralattjárók ellen.

91. sz.

Egy olasz tűzérezed legénysége búzát arat, amelyet a kaszárnya művelhető területein vetettek.

Öt perc Nestore Leoni miniatűr-festő műtermében.

Parmában, egy lovas cirkusz népes közönsége előtt, egy borbély érdekes módon adja jelét bátorságának és biztos kezének. Fogadásból vállalkozott rá, hogy egy ketrechen, két oroszlán jelenlétében, megborotválja az állatszeliidőt.

Felvételrészletek egy pusztai méntelepről Észak-Svédországban.

A toledói Alcazar legendás romjai megkapó díszletként szolgáltak ama hódolati ünnepélyhez, mellyel egy gyalogsági hadosztály tábornokai és tisztjei adóztak a Caudillonak.

Jague tábornok felajánlja a Caudillonak az Afrikai Boldogságos Szűz érmét.

(Bulgáriából.) Az egész országban általános elterjedésnek örvend a hagyományos »Lazaruvane« engesztelő táncmulatsága az egészségért és termékenységért.

Egy alpesi vadászrezred katonáinak ünnepnapja, akiknek az ezredes jogos büszkeséggel idézi fel az orosz hadszíntéren töltött hősies szolgálatuk emlékeit.

Országos Mozgóképvizsgáló Bizottság által engedélyezett filmek

Nyilvános előadásra alkalmasnak találta:

Ifjúság (Les beaux jours) (Pannonia) hangos színmű 5 felvonásban, a Select filmgyárban 1939. évben készült, 2314 m. hosszú.

Rohanó vizeken (Aus Wilden Wasser) (Pap Béláné) hangos kultúrfilm 1 felvonásban, a Reichsbahnzentrale laboratóriumában 1943. évben készült, 360 m. hosszú.

Magyar világhíradó 1011. sz. (M. F. I.) hangos riport egy felvonásban, a Magyar Film Irodában 1943. évben készült, 264 m. hosszú.

Rajzos híradó 165. (M. F. I.) hangos riport 1 felvonásban, a Magyar Film Irodában 1943. évben készült, 135 m. hosszú.

UFA világhíradó 198. (Auslandstun-woche Nr. 198.) (UFA) hangos riport 1 felvonásban, az Universum filmgyárban 1943. évben készült, 345 m. hosszú.

Luce o lasz világhíradó 89. (Hunnia) hangos riport 1 felvonásban, a Luce filmgyárban 1943. évben készült, 254 m. hosszú.

...és lement a nap (Caravaggio) (György István) hangos dráma 6 felvonásban, az Elica filmgyárban 1941. évben készült, 2744 m. hosszú.

...és lement a nap — előzetes (Caravaggio) (György István) hangos reklám 1 felvonásban, az Elica filmgyárban, 1943. évben készült, 66 m. hosszú.

UFA világhíradó 198. német beszéd- del (Auslandstunwoche Nr. 198. deutsch gesprochen.) (UFA) hangos riport 1 felvonásban, az Universum filmgyárban 1943. évben készült, 345 m. hosszú.

Végzetes találkozás (Fanciulla del Altra Riva) (Filmbehozatali kft.) hangos dráma 4 felvonásban, a Cinecitta filmgyárban 1942. évben készült, 2136 m. hosszú.

Végzetes találkozás — előzetes (Filmbehozatali kft.) hangos reklám 1 felvonásban, a Cinecitta filmgyárban 1942. évben készült, 77 m. hosszú.

Szabadság, vagy halál — előzetes (Helmikuun Manifesti) (Jupiter film) hangos reklám 1 felvonásban, a Suomen Film gyárban 1938. évben készült, 62 m. hosszú.

Szerelmem tévedésből (Ein Zug fährt ab) (Nagy Mária) hangos vígjáték 4 felvonásban, a Bavaria filmgyárban 1943. évben készült, 2431 m. hosszú.

Agfa reklámkép (Krupka Film) hangos reklám 1 felvonásban, a Krupka laboratóriumában 1943. évben készült, 48 m. hosszú.

Szalmaláng — előzetes (Feu de Paille) (Jupiter Film) hangos reklám 1 felvonásban, a Vega filmgyárban 1939. évben készült, 70 m. hosszú.

Nem angyalok az asszonyok (Frauen sind keine Engel) (Budapest Film) hangos vígjáték 4 felvonásban, a Forst filmgyárban 1943. évben készült, 2267 m. hosszú mozgófényképeket.

Előadásra alkalmasnak találta azzal, hogy nyilvánosan csak úgynevezett keskeny mozgófényképüzemekben szabad bemutatni:

Magyar világhíradó 1011. (M. F. I.) hangos riport 1 felvonásban, a Magyar Film Irodában 1943. évben készült, 106 m. hosszú.

UFA világhíradó 198. (Auslandstun-woche Nr. 198.) (Kefifor) hangos ri-

port 1 felvonásban, az Universum filmgyárban 1943. évben készült, 140 m. hosszú keskeny mozgófényképet.

Külföldre kivinni engedélyezte:

Az Ujjáépített városmajori templom felszentelése (M. F. I.) hangos riport 1 felvonásban, a Magyar Film Irodában 1943. évben készült, 30 m. hosszú.

Sebesült finn tiszték Kalotaszegen (M. F. I.) hangos riport 1 felvonásban, a Magyar Film Irodában 1943. évben készült, 24 m. hosszú mozgófényképeket.

Nyilvános előadásra alkalmasnak találta:

Örökké várlak — előzetes (Diaz, der Stierkämpfer) (Jankovich Film) hangos reklám 1 felvonásban, a Roland filmgyárban 1942. évben készült, 55 m. hosszú.

A bűn árnyékában (Perdizione) (Esperia) hangos színmű 4 felvonásban, a Scalera filmgyárban 1942. évben készült, 2185 m. hosszú.

A bűn árnyékában — előzetes (Perdizione) (Esperia) hangos reklám 1 felvonásban, a Scalera filmgyárban 1942. évben készült, 60 m. hosszú.

Garzonlakás kiadó — előzetes (Hidvéghy Film) hangos reklám 1 felvonásban, a Hunnia filmgyárban 1939. évben készült, 129 m. hosszú.

Felelős szerkesztő:

MATOLAY K. GÉZA dr.

Felelős kiadó:

LIEBER LÁSZLÓ dr.

Kiadóhivatali főnökök:

GYIMESY KÁSÁS ERNŐ

Készült a

»Jövő« nyomdászövetkezet műhelyében

Budapest, IX., Erkel-u. 17.

Telefon: 182—278.

MIT HOL JÁTSZANAK BUDAPESTEN

A 28-as

A leányintézet hősei
A miniszter barátja
A varieté csillagai
Az első randevu

Babylon

Bors István

Egy asszony visszanéz
Egy éjszaka Erdélyben
Egy szerelmes nyár
Édes ellenfél
Fehér emberek

Fekettiლიom

Földindulás

Gúnyvacsora

Gyurkovics-fiúk

Ifjúság

Igy szeret egy férfi

Istenek kedvence

Ité a dzsungel

Jómadár

Pest

Turán

Baross

Kamara

Bethlen, Csaba,

Duna, Újbuda

Alkotás, Korona

Rákóczi

Ipoly

Ráday

Uránia

Szívárvány

Adria, Budai Apolló,

Damjanich, Homeros,

Otthon, Tinódi, Zugló

Tisza

Ugoesa

Józsefvárosi

Nap

Erzsébet

Toldi

Kultúr

Vitéz

Deák, Kaszinó

Kádár kontra Kerekes

Kölesönként férjek

Külvárosi órszoba

Vörhinta

Legény a gáton

Ma, tegnap, holnap

Mária két éjszakája

Megbátyegzett asszony

Ne kérdezd, ki voltam

Négy testőr

Párbajsemmiért

Pepita kabát

Semmelweiss

Szalmaláng

Szervusz Péter

Szudáni szerelem

Utolsó dal

Üzenet a Volgapartról

Végzetes találkozás

Zoro és Huru

Körönd

Andrássy

Corvin, Nemzeti

Apolló, Szittyá

Rádius

Flórián, Hungária,

Hunnia, Palota,

Plutó, Táttra

Kristály

Nyugat

Nép,

Maros

Belvárosi

Glória

Népszínház

Délibáb

Beleznay

Diadal

Hazám

Béke

Turul

Fórum

Petőfi

Két boldog
e m b e r:

**M a g d a
S c h n e i d e r**

és

**W o l f f
A l b a c h - R e t t y**

Legújabb filmjük:

KÉT BOLDOG EMBER

Wien-film

Forgalombahozza:

VII., RÁKÓCZI-UT 52. TELEFON: 224-435

Budapest, 1943. auguszt. 4.
V évf. 31. sz.
Egyes szám ára: 70 fill.

ERŐS LÉNYEK

SZERKESZTI
D. MATOLAY
K. GÉZA

Forgatóbánsz: ...

„KÖRHINTA” CÍMŰ VIDÁM SVÉD FILM

Somutaria
RADIUS